

BOG SVETA NE NEHA LJUBITI

(Jn 3,14-21)

V današnjem evangeliju smo slišali del pogovora, ki ga je imel Jezus neke noči na začetku svojega javnega delovanja z Nikodemom, učenim preučevalcem Svetega pisma. Najbolj nas prevzamejo čudovito lepe Jezusove besede – čudovite so zato, ker so resnične – ko Jezus pravi o sebi: »Bog je svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« Te besede so že marsikateremu človeku, ki je iskal Boga z odprtim srcem, vlile poguma in zaupanja.

Naš pesnik France Prešeren je v Krstu pri Savici izpovedal, »da pravi Bog se kliče Bog ljubezni«, ki »čudno k sebi vod' otroke ljube in ne želi nobenega pogube«. Bog torej hoče, da ga iskreno iščemo, da živimo po svoji vesti, da pošteno izpolnjujemo svoje dolžnosti, da se trudimo biti dobri do ljudi okoli sebe. Ena najhujših stvari, ki jo lahko drug drugemu povzročimo, je ta, da smo do sočloveka brezbrizni, da hodimo mimo svojih bratov in sester, kakor da jih ni. Kjer se ljudje kregajo in prepirajo, je zagotovo zelo hudo; še huje pa je tam, kjer ljudje med seboj sploh ne govorijo. Bodisi zato, ker so užaljeni ali tmasti, bodisi zaradi tega, ker so doživeli toliko hudega, da so razočarani celo nad najbližjimi. Včasih je molk hujši krik kot najbolj glasno vpitje! Vprašajmo se, če smo tudi mi krivi kakšne zagenjenosti.

To, kar smo poslušali v današnjem evangeliju, dovolj zgovorno pove, kako je Bogu tuja vsaka brezbriznost. Že v Stari zavezi je Bog dal svojemu ljudstvu po preroku vedeti, da se zanje zanima s takšno ljubeznijo, kot jo izkazuje mati svojemu dojenčku. Z Jezusovim prihodom pa se je Božja ljubezen razodela še bolj otipljivo: on je daroval svoje življenje za nas. Križ, znamenje trpljenja, je postal znamenje ljubezni do konca. Naj se tega spomnimo ob vsakem pogledu na križ in ob vsakem znamenju križa, s katerim začenjamo dnevna opravila.

Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil. Kdor vanj veruje, se mu ne sodi; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Božjega Sina. Sodba pa je v tem, da je prišla luč na svet in so ljudje bolj ljubili temò kakor luč, kajti njihova dela so bila hudobna. Kdor namreč dela húdo, sovraži luč in ne pride k luči, da se ne bi razkrila njegova dela. Kdor pa se ravna po resnici, pride k luči, da se pokažejo njegova dela, ker so narejena v Bogu.«
(Jn 3,17–21)

Po: S. Čuk, Misli srca

V LETU SV. JOŽEFA

Z apostolskim pismo »Patris corde (Z Očetovim srcem)«, ki je izšlo 8. decembra 2020, na praznik Brezmadežne, se papež Frančišek spominja 150. letnice razglasitve sv. Jožefa za zavetnika vesoljne Cerkve. Od 8. decembra 2020 do 8. decembra 2021 poteka posebno Leto svetega Jožefa. Zakaj je izbral ravno sv. Jožefa?

Papež je svojo odločitev za razglasitev Leta svetega Jožefa pojasnil v pismu »Patris corde« - Z Očetovim srcem. Prvi povod za razglasitev tega leta je 150-letnica razglasitve sv. Jožefa za zavetnika vesoljne Cerkve. Drugi razlog vidi papež v pandemiji. Ta nam je dala razumeti pomen ljudi, ki so podobno kot sv. Jožef neopaženi, daleč od pozornosti, a vendar prisotni in vsak dan potrpežljivo vlivajo upanje.

Papež izpostavlja nekatere lastnosti sv. Jožefa: »On je iz svojega življenja naredil darovanje samega sebe v ljubezni. V njem je Jezus videl Božjo nežnost. Tudi Jožef je podobno kot Marija izrekel svoj 'Zgodi se!' in sodeloval pri skrivnosti odrešenja.«

Papež izpostavlja predvsem Jožefove očetovske lastnosti. Čeprav marsičesa ne razume, sprejme Marijo in hkrati z njo tudi Božjo voljo zase. »Je pogumen in ustvarjalen oče. Od njega se moramo naučiti ljubiti Cerkev in uboge, pravi papež. Kot oče nas tudi uči, da ima delo vrednost, da omogoča dostojanstvo družini. Jožefa postavlja za zgled očetom, ki to postanejo ne z rojstvom otroka, ampak ko se odločijo, da sprejmejo skrb za otroka in prevzamejo odgovornost zanj. Jožefa postavlja tudi za zgled pravega očetovstva vsem voditeljem v družbi in v Cerkvi«

vir: radio.ognjisce.si

Papeževa vsakdanja molitev k sv. Jožefu in »določen izziv«...

»Patris corde«, ki se končuje z molitvijo k sv. Jožefu, v opombi št. 10 razkriva tudi navado v življenju papeža Frančiška: vsak dan namreč že »več kot štirideset let« zmoli molitev k Marijinemu ženinu, ki je »vzeta iz francoske knjige pobožnosti iz 19. stoletja Kongregacije redovnic Jezusa in Marije«. Gre za molitev, ki »izraža predanost in zaupanje« do sv. Jožefa, pa tudi »določen izziv«, pojasnjuje papež, ker se konča z besedami: »Da se ne bo govorilo, da sem te zaman klical, mi pokaži, da je tvoja dobrota velika kakor tvoja moč«.

V petek, 19. marca počastimo sv. Jožefa. *Sv. Jožef – prosí za nas.*

»Zakonca Ciprijan in Dafroza

Rugamba iz Ruande (II. del)

»Kljub vsemu je skrbela zame«

Ciprijan je dobil novo pomembno službo, v kateri je lahko raziskoval ruandsko kulturo. Postal je priznan pesnik in vpliven intelektualec v ruandski družbi. Zaradi svoje slave in poznanosti je bil izjemno ponosen, že kar vzvišen.

Toda naenkrat se ga je polastila nenavadna bolezen. Ni mogel početi ničesar več od tistega, kar mu je bilo pomembno in kar je bilo njegova strast. Ni mogel peti, izgubljal je ravnotežje in zato

ni mogel ne hoditi, še manj plesati: zaradi glavobolov in zvonjenja v ušesih ni mogel razmišljati. Njegova žena je požrtvovalno skrbela zanj tudi po tej spremembi. Za Ciprijana je bilo to veliko pričevanje. »Kljub vsemu, kar sem ji storil, je skrbela zame!« je izjavil pozneje.

Spreobrnil se je med tem, ko je pisal pesem. Zavedel se je, da se je nekaj zgodilo, da je bil povsem prevzet od Gospoda. »In prvič, odkar ustvarjam pesmi, sem ga začel opevati, ga priznavati za najvišjega Kralja, ki me bo sprejel v nebesih ...« je povedal v nekem intervjuju. Zapustil je animistične obrede in postal povsem Kristusov. Med nekim poletom, ko sta z ženo potovala v Belgijo, pa je doživel tudi ozdravljenje svoje neidentificirane bolezni.

Ciprijanovo spreobrnjenje je bilo pristno in globoko. Za seboj je potegnilo drugačen način življenja, delovanja in razmišljanja. Tudi v zakonu se je vse spremenilo. Zavedel se je, kaj je s svojim prejšnjim vedenjem povzročal Dafrozi in jo je prosil odpuščanja. Začetek njenega novega življenja so zaznamovale njegove besede: »Dafroza, povzročil sem ti trpljenje. Prosim te odpuščanja. In hvala, ker si molila zame. Vem, da je Gospod tisti, ki me je rešil. Gospod je postal moj učitelj. Moje življenje bo zdaj drugačno. Tvoj mož sem in ti si postala moja žena.« Tudi v obnašanju do žene se je korenito spremenil – postal je ljubeč, nežen in spoštljiv.

Odslej sta se trudila vse početi skupaj, tudi stvari, ki za ruandsko kulturo niso niti približno običajne. Ciprijan je na primer pomagal pomivati posodo, v javnosti Dafrozo nežno držal za roko, se z njo posvetoval o vseh podrobnostih ... Bila sta nerazdružljiva. Ko mu je neki prijatelj dal vedeti, da je opazil spremembo, je Ciprijan odgovoril: »Igbila sva preveč časa. To želim nadoknaditi.« (Se nadaljuje. Vir: Božje okolje, leto 47, št. 1/2021, str.25)

SVETNIK TEDNA

Hilarij in Tacijan, 16. marec

Po življenjepisu, ki nima zanesljive zgodovinske podlage, sta bila Hilarij in Tacijan mučena pod cesarjem Numerijanom leta 284. Mučeniški spisi pa njuno mučeništvo opisujejo nekako takole: Hilarij je bil od mladosti tako poučen v Svetem pismu, da mu je njegov spomin nadomeščal sveto knjigo. Najprej so ga posvetili za duhovnika, kasneje pa za škofa. Imel je služabnika Tacijana, katerega je posvetil za diakona. Leta 283 je cesar Numerijan izdal odlok, da morajo kristjani darovati rimskim bogovom. V Ogleju je upravitelj Bertonij dal privedi predse kristjane, da bi jih zaslišal. Med njimi tudi njiju. Škof Hilarij je brez strahu stopil pred upravitelja. Ko mu je povedal, da je škof kristjanov, mu je upravitelj takoj ukazal darovati bogovom. Takoj so ga odvedli v Herkulovo svetišče, toda Hilarij ni hotel darovati, zato ga je dal upravitelj prebičati. Ko so ga pretepali, se je v molitvi obrnil k Bogu in ga prosil za moč. To je upravitelja tako razkačilo, da ga je ukazal na vse mogoče načine mučiti. Hilarij je naredil križ in kipi malikov so se ob tem zdrobili. Tudi Tacijana so grozovito mučili, nato pa ga odvedli v ječo, kjer je po mučenju pristal Hilarij. Junaška pričevalca sta kleče molila. Zaslišalo se je bobnenje in Herkulovo svetišče se je porušilo. »Glej, kaj sta naredila?« so se poganski duhovniki jezili na upravitelja. »Zakaj jima prizanašaš?« Tedaj je upravitelj zapovedal vojakom, naj ju obglavijo. Ponoči so prišli verniki in obdarili stražarje, da so jim izročili njuni trupli. Na skrivaj so ju dostojno pokopali.

MAŠNI NAMENI

ŽUPNIJE SV. ANDRAŽ NAD POLZELO

16.00 za + Marijo (8. dan) in Ludvika Bršek – obletnica (242)

<p>4. POSTNA NEDELJA 14. marec 2021 <i>Matilda, kraljica</i> 2 Krn 36,14-16.19-23; Ps 137; <i>Ef 2,4-10; Jn 3,14-21</i></p>	<p>7.00 Sv. Pavel – Prebold: za vse žive in + farane vseh treh župnij 8.15 Sv. Andraž: za + Viktorijo in Danijela Turnšek – obletnica (238) - za + Marijo (<i>obl.</i>) in Antona Železnika (256) - za + Štefana Peternel – obletnica (260)</p>
<p>Ponedeljek 15. marec <i>Ludovika, redovnica</i> Iz 65,17-21; Jn 4,43-54</p>	<p><i>Ta dan ni sv. maše</i></p>
<p>Torek 16. marec <i>Hilarij Oglejski, škof</i> Ezk 47,1-9.12; Jn 5,1-3.5-16</p>	<p><i>Ta dan ni sv. maše</i></p>
<p>Sreda 17. marec <i>Patrik, škof</i> Iz 49,8-15; Jn 5,31-47</p>	<p><i>Ta dan ni sv. maše</i></p>
<p>Četrtek 18. marec <i>Ciril Jeruzalemski, škof in c. uč.</i> 2 Mz 32,7-14; Jn 5,31-47</p>	<p>16.00 za + Jožico Sitar – dar hčerke Magde z družino ob pogrebu (247)</p>
<p>Petek 19. marec JOŽEF, Jezusov rednik 2 Sam 7,4-5.12-14.16; Ps 89; Rim 4,13.16-18.22; Lk 2,41-51</p>	<p>16.00 križev pot Karitas in nato sv. maša za + Marjano Ožir – dar Marjane Meklav ob pogrebu (263)</p>
<p>Sobota 20. marec <i>Klavdija, mučenka</i> Jer 11,18-20; Jn 7,40-53</p>	<p><i>Ta dan ni sv. maše</i></p>
<p>5. POSTNA NEDELJA - tiha 21. marec 2021 <i>Nikolaj iz Flüe</i> Jer 31,31-34; Ps 51; Heb 5,7-9; Jn 12,20-33</p>	<p>7.00 Sv. Pavel – Prebold: za vse žive in + farane vseh treh župnij 8.15 Sv. Andraž: za + Jožeta Meklav, + Ido Pajenk ter za vse + Meklave in Bršekove (250) - za + Rozalijo Tratnik (261)</p>

Župnijsko glasilo Andrejev list izdaja župnija Andraž nad Polzelelo; Tel.: 03/57 24 183, 041/576 012;
TRR: SI56 0400 1004 7460 537; elektronska pošta: damjan.ratajc@rkc.si
Odgovarja Damjan Ratajc, župnik in dekan